

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Βρυξέλλες, 29.1.2014
SWD(2014) 31 final

ΕΓΓΡΑΦΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΚΤΥΠΟΥ

που συνοδεύει το έγγραφο

**ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ**

**σχετικά με διαρθρωτικά μέτρα για τη βελτίωση της ανθεκτικότητας των πιστωτικών
ιδρυμάτων της ΕΕ**

και

**πρόταση κανονισμού του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για την
υποβολή εκθέσεων και τη διαφάνεια σε σχέση με τις συναλλαγές χρηματοδότησης
τίτλων**

{COM(2014) 40 final}

{COM(2014) 43 final}

{SWD(2014) 30 final}

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, το μέγεθος του χρηματοπιστωτικού συστήματος της ΕΕ έχει αυξηθεί με ραγδαίους ρυθμούς, υπερβαίνοντας σημαντικά την αύξηση του ΑΕΠ. Η κλίμακα, το πεδίο δραστηριοποίησης και η περιπλοκότητα των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της ΕΕ, και ιδίως των τραπεζών, έχει διευρυνθεί. Αυτό έχει οδηγήσει στην ανάδειξη μεγάλων χρηματοπιστωτικών «ιδρυμάτων ενιαίας εξυπηρέτησης», τα οποία συνδυάζουν την παροχή μιας ποικιλίας υπηρεσιών από μία οντότητα ή όμιλο. Η διαδικασία αυτή έδωσε τη δυνατότητα στις τράπεζες να παρέχουν ένα ευρύτερο φάσμα υπηρεσιών στους πελάτες τους, καθώς και να ανταποκρίνονται στις ολοένα και πιο εξειδικευμένες ανάγκες των παγκόσμιων πελατών τους. Παρά τα εν λόγω οφέλη, η πρωτόγνωρη και εκτενής κρατική τομεακή στήριξη των τραπεζών έπειτα από τη χρηματοπιστωτική κρίση κατέδειξε με σαφήνεια τις αρνητικές επιπτώσεις στη χρηματοπιστωτική σταθερότητα, η οποία απορρέει από ένα ακόμα πιο παγκοσμιοποιημένο και ολοκληρωμένο χρηματοπιστωτικό σύστημα, με ακόμα μεγαλύτερους παρόχους χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών.

Προκειμένου να ανταποκριθούν στη χρηματοπιστωτική κρίση, η Ευρωπαϊκή Ένωση (η «ΕΕ») και τα κράτη μέλη της έχουν προβεί σε μια ριζική μεταρρύθμιση του τομέα της ρύθμισης και εποπτείας των τραπεζών. Στον τραπεζικό τομέα, η ΕΕ έχει θεσπίσει μια σειρά μεταρρυθμίσεων για την αύξηση της ανθεκτικότητας των τραπεζών και τη μείωση των επιπτώσεων ενδεχόμενων χρεοκοπιών.

Παρά το εκτεταμένο θεματολόγιο μεταρρυθμίσεων, το γεγονός ότι το μεγάλο μέγεθος και η περιπλοκότητα ορισμένων τραπεζών δημιουργεί προβλήματα ως προς τη διαχείριση, την παρακολούθηση και την εποπτεία τους σε περιόδους ευημερίας και δυσχεραίνει την εξυγίανσή τους σε δύσκολες περιόδους συνεχίζει να εγείρει ανησυχίες. Ως εκ τούτου, αρκετές χώρες αποφάσισαν να προβούν σε μεταρρυθμίσεις στη διάρθρωση των τραπεζών τους ή εξετάζουν τις εν λόγω μεταρρυθμίσεις. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, καθώς και διεθνείς οργανισμοί, έδωσαν μεγαλύτερη έμφαση στη σημασία των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων όσον αφορά την αντιμετώπιση τραπεζών της κατηγορίας «υπερβολικά μεγάλες για να καταρρεύσουν» («TBTF»)¹.

Στο πλαίσιο αυτό, ο Επίτροπος Barnier συγκρότησε μια ομάδα εμπειρογνομόνων υψηλού επιπέδου («HLEG») υπό την προεδρία του Erkki Liikanen, διοικητή της Τράπεζας της Φινλανδίας. Καθήκον της ήταν να αξιολογήσει την ανάγκη διαρθρωτικής μεταρρύθμισης του τραπεζικού τομέα της ΕΕ. Η HLEG πρότεινε τον υποχρεωτικό διαχωρισμό των συναλλαγών για ίδιο λογαριασμό και άλλων δραστηριοτήτων διαπραγμάτευσης υψηλού κινδύνου σε μια ξεχωριστή νομική οντότητα στο πλαίσιο του τραπεζικού ομίλου.

Η παρούσα εκτίμηση επιπτώσεων αξιολογεί προβλήματα που σχετίζονται με την εταιρική διάρθρωση τραπεζών TBTF (κεφάλαιο 2)· προσδιορίζει τους στόχους της διαρθρωτικής μεταρρύθμισης (κεφάλαιο 3)· προσδιορίζει το εύρος των επιλογών που λαμβάνονται υπόψη για τη μεταρρύθμιση της διάρθρωσης των τραπεζών (κεφάλαιο 4) και αξιολογεί τα οφέλη και το κόστος των εν λόγω επιλογών μεταρρύθμισης για την κοινωνία (κεφάλαιο 5). Τα βασικά ευρήματα συνοψίζονται παρακάτω.

¹ Ο όρος «υπερβολικά μεγάλη για να καταρρεύσει» καλύπτει τις έννοιες «υπερβολικά διασυνδεδεμένη για να καταρρεύσει (TITF)», «υπερβολικά περίπλοκη για να καταρρεύσει (TCTF)» και «υπερβολικά μεγάλης συστημικής σπουδαιότητας για να καταρρεύσει (TSITF)». Βλ. Ευρωπαϊκή Επιτροπή (2013), «Structural reform in the EU banking sector: Motivation, Scope and Consequences», European Financial Stability and Integration Report 2012, Κεφάλαιο 3, 24 Απριλίου, SWD(2013) 156 τελικό.

2. ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Η ΕΕ ανέκαθεν διέθετε ένα διαφοροποιημένο τραπεζικό σύστημα. Κάτι τέτοιο αποτελεί πηγή ισχύος. Ακόμα όμως και υπό αυτές τις συνθήκες, με την πάροδο των ετών η αγορά εξελίχθηκε κατά τρόπο που να δημιουργηθούν ορισμένοι μεγάλοι, περίπλοκοι και διασυνδεδεμένοι τραπεζικοί όμιλοι. Οι τράπεζες αυτές συνήθως συνδυάζουν λιανικές και εμπορικές τραπεζικές δραστηριότητες με χονδρικές και επενδυτικές τραπεζικές δραστηριότητες σε μία εταιρική οντότητα ή σε έναν συνδυασμό στενά συνδεδεμένων οντοτήτων με ελάχιστους περιορισμούς όσον αφορά τις αλληλεπιδράσεις τους. Ως τράπεζες καταθέσεων, είναι φυσικό να εκτίθενται σε πιθανές μαζικές αποσύρσεις καταθέσεων. Προκειμένου να διασφαλιστεί η εμπιστοσύνη των καταθετών τέθηκαν σε εφαρμογή μια σειρά ρητών μέτρων δημόσιας ασφαλείας (όπως η ασφάλεια των καταθέσεων) και έμμεσων μέτρων ασφαλείας (μέτρα διάσωσης). Ωστόσο, στο πλαίσιο των μέτρων δημόσιας ασφαλείας, η απεριόριστη συνύπαρξη δραστηριοτήτων συμβάλλει στη δημιουργία μιας σειράς προβλημάτων, συμπεριλαμβανομένων των εξής: i) εμπόδια στην ομαλή εξυγίανση και ανάκαμψη· ii) ηθικός κίνδυνος, υπερβολική μεγέθυνση του ισολογισμού και υπερβολικός βαθμός εμπορικών συναλλαγών· iii) συγκρούσεις συμφερόντων και διαμόρφωση τραπεζικής νοοτροπίας προσανατολισμένης στις συναλλαγές· και iv) στρεβλώσεις στον ανταγωνισμό.

Η ΕΕ έχει ήδη θεσπίσει μια σειρά μεταρρυθμίσεων για την αύξηση της ανθεκτικότητας των τραπεζών και τη μείωση της πιθανότητας και των επιπτώσεων χρεοκοπίας. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές περιλαμβάνουν τα εξής: ενίσχυση της φερεγγυότητας των τραπεζών (κανονισμός και οδηγία για τις κεφαλαιακές απαιτήσεις, CRR/CRDIV)· ενίσχυση της δυνατότητας εξυγίανσης των τραπεζών (οδηγία για την ανάκαμψη και την εξυγίανση τραπεζών, BRRD)· καλύτερη εγγύηση των καταθέσεων (αναθεωρημένη οδηγία σχετικά με τα συστήματα εγγύησης των καταθέσεων, DGS)· αντιμετώπιση των κινδύνων των παραγώγων και βελτίωση των υποδομών της αγοράς (κανονισμός για τις υποδομές των ευρωπαϊκών αγορών, EMIR, και σχετικές αναθεωρήσεις της οδηγίας για τις αγορές χρηματοπιστωτικών μέσων, MiFID). Επιπλέον, προκειμένου να σπάσει τον αρνητικό κύκλο ανάδρασης μεταξύ των κινδύνων του δημοσίου και των τραπεζών και να αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη στο ευρώ και το τραπεζικό σύστημα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε περαιτέρω ανάπτυξη μιας Τραπεζικής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του ενιαίου εγχειριδίου κανόνων το οποίο θα εφαρμόζεται από όλες τις τράπεζες στην ΕΕ, του Ενιαίου Εποπτικού Μηχανισμού («ΕΕΕΜ») και του Ενιαίου Μηχανισμού Εξυγίανσης («ΕΜΕ»), οι οποίοι θα είναι υποχρεωτικοί για τα μέλη της ζώνης του ευρώ αλλά ανοιχτοί σε εθελοντική συμμετοχή για όλα τα υπόλοιπα κράτη μέλη.

Παρά το εκτεταμένο θεματολόγιο μεταρρυθμίσεων, πολλές ρυθμιστικές και εποπτικές αρχές, καθώς και ακαδημαϊκοί, εξακολουθούν να εκφράζουν ανησυχίες σχετικά με το γεγονός ότι οι μεγαλύτεροι τραπεζικοί όμιλοι παραμένουν εξαιρετικά μεγάλοι και περίπλοκοι, με αποτέλεσμα να καθίσταται δύσκολη η διαχείριση, η παρακολούθηση και η εποπτεία τους σε περιόδους ευημερίας, αλλά και ενδεχομένως και η εξυγίανσή τους σε δύσκολες περιόδους. Ως εκ τούτου, έχουν προταθεί διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις ως ένας συμπληρωματικός τρόπος αντιμετώπισης των προβλημάτων που περιγράφονται ανωτέρω. Για παράδειγμα, οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις θα μπορούσαν να συμπληρώσουν το υφιστάμενο θεματολόγιο κανονιστικών μεταρρυθμίσεων. Ο κανονισμός και οδηγία για τις κεφαλαιακές απαιτήσεις, καθώς και η οδηγία για την ανάκαμψη και την εξυγίανση των τραπεζών θα παρέχουν ήδη στις εποπτικές/αρμόδιες για την εξυγίανση αρχές εξουσίες παρέμβασης και πρόληψης των τραπεζικών κρίσεων μέσω της αναδιάρθρωσης ή/και της εξυγίανσης ενός χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, καθώς θα έχει ήδη ενεργοποιηθεί ένας μηχανισμός προληπτικής εποπτείας ή εξυγίανσης. Η διαρθρωτική μεταρρύθμιση θα μπορούσε να συμπληρώσει αυτές τις κανονιστικές μεταρρυθμίσεις και να αυξήσει την αποτελεσματικότητά τους απέναντι σε πολύ

μεγάλες και περίπλοκες τράπεζες. Για παράδειγμα, η διαρθρωτική μεταρρύθμιση θα αυξήσει τις επιλογές που έχουν στη διάθεσή τους οι αρχές για να αντιμετωπίσουν μεγάλους τραπεζικούς ομίλους. Παρέχει επίσης έναν άμεσο τρόπο αντιμετώπισης της πολυπλοκότητας και των επιδοτήσεων στο πλαίσιο ενός ομίλου, καθώς και των κινήτρων για την ανάληψη υπερβολικών κινδύνων. Επιπλέον, οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις αποσκοπούν σε ένα ευρύτερο σύνολο στόχων, όπως είναι η διασφάλιση ότι οι τράπεζες καταθέσεων δεν επηρεάζονται υπερβολικά από μια βραχυπρόθεσμη νοοτροπία που προσανατολίζεται στις συναλλαγές και δεν είναι επιρρεπείς σε συγκρούσεις συμφερόντων σε βάρος των πελατών τους. Οι αλλαγές που συνεπάγεται η διαρθρωτική μεταρρύθμιση που εφαρμόστηκε στο περιορισμένο σύνολο των υπό εξέταση τραπεζών τύπου TBTF θα μπορούσε, συνεπώς, να συμπληρώσει υφιστάμενες εξουσίες.

3. ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΤΗΤΑΣ

Ένας αυξανόμενος αριθμός κρατών μελών ασκούν σήμερα διαφορετικές μορφές διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων των τραπεζών που υπάγονται στη δικαιοδοσία τους. Λαμβάνοντας υπόψη τις θεμελιώδεις ελευθερίες που ορίζονται στη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης («ΣΛΕΕ»), οι διαφορές μεταξύ εθνικών νομοθεσιών ενδέχεται να επηρεάσουν τις κινήσεις κεφαλαίων και τις αποφάσεις εγκατάστασης των συμμετεχόντων στην αγορά, ενώ θα μπορούσαν επίσης να υπονομεύσουν τις προσπάθειες για τη δημιουργία ενός ενιαίου εγχειριδίου κανόνων που θα ισχύει σε όλη την εσωτερική αγορά. Θα μπορούσαν επίσης να δημιουργήσουν συγκεκριμένα προβλήματα όσον αφορά την εποπτεία, ιδίως για τις διασυνοριακές τράπεζες.

Ως εκ τούτου, απαιτείται δράση σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

4. ΣΤΟΧΟΙ

Οι γενικοί στόχοι της διαρθρωτικής μεταρρύθμισης αποσκοπούν πρωτίστως στη μείωση του κινδύνου της συστημικής αστάθειας, αμβλύνοντας τους κινδύνους των τραπεζών που μετατρέπονται ή θέλουν να μετατραπούν σε τράπεζες τύπου TBTF, TCTF και TITF. Ένας βασικός στόχος της διαρθρωτικής μεταρρύθμισης είναι να καταστούν οι τράπεζες που παρέχουν ουσιαστικές υπηρεσίες στην πραγματική οικονομία πιο ανθεκτικές έναντι των ενδογενών ή εξωγενών κρίσεων, αλλά και πιο ευέλικτες όσον αφορά την εξυγίανσή τους σε περίπτωση χρεοκοπίας, αμβλύνοντας με αυτόν τον τρόπο τη σοβαρότητα μελλοντικών χρηματοπιστωτικών κρίσεων. Ένας δεύτερος γενικός στόχος είναι η μείωση του κατακερματισμού της ενιαίας αγοράς. Πολλές από τις τράπεζες που θα επηρεαστούν από τη νομοθεσία διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων λειτουργούν σε διασυνοριακό επίπεδο και επιδιώκουν να επωφεληθούν από ευκαιρίες που δημιουργεί η ενιαία χρηματοπιστωτική αγορά. Ένα κοινό νομοθετικό πλαίσιο για τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις θα απέτρεπε τον κατακερματισμό της εσωτερικής αγοράς και θα αύξανε την αποτελεσματικότητα του μελλοντικού ενιαίου εποπτικού μηχανισμού και του ενιαίου μηχανισμού εξυγίανσης.

Στο πλαίσιο αυτών των γενικών στόχων, η διαρθρωτική μεταρρύθμιση αντιμετωπίζει τους ακόλουθους ειδικούς στόχους: 1) διευκόλυνση της εξυγίανσης και ανάκαμψης των τραπεζών· 2) διευκόλυνση της διαχείρισης, της παρακολούθησης και της εποπτείας· 3) μείωση του ηθικού κινδύνου· 4) μείωση των συγκρούσεων συμφερόντων και βελτίωση της τραπεζικής νοοτροπίας· 5) μείωση της εσφαλμένης κατανομής κεφαλαίων και πόρων· και 6) βελτίωση του ανταγωνισμού.

Το ακόλουθο σύνολο ποσοτικοποιήσιμων επιχειρησιακών στόχων θα αποτελούσε τη βάση για μελλοντικές αξιολογήσεις: 1) Μείωση του μεγέθους των έμμεσων κρατικών επιδοτήσεων (όπως αντικατοπτρίζονται στο πλεονέκτημα του κόστους χρηματοδότησης των τραπεζών

τύπου TBTF)· 2) Μείωση του υπερβολικού βαθμού εμπορικών συναλλαγών μέσω των τραπεζών τύπου TBTF (και αύξηση του σχετικού μεριδίου παροχής πιστώσεων σε μη χρηματοπιστωτικούς πελάτες).

5. ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Η μεταρρύθμιση της δομής των τραπεζών απαιτεί μια απόφαση ως προς τις δραστηριότητες που πρέπει να διαχωριστούν και την ένταση του διαχωρισμού. Ως εκ τούτου, στο κεφάλαιο 4 της έκθεσης παρουσιάζεται μια σειρά επιλογών σε κάθε τομέα. Ο συνδυασμός τους οδηγεί σε μια σειρά επιλογών μεταρρύθμισης που πρέπει να αξιολογηθούν τόσο σε σχέση με το βασικό σενάριο μη ανάληψης περαιτέρω πολιτικής δράσης σε επίπεδο ΕΕ όσο και σε σχέση μεταξύ τους.

Δραστηριότητες

Οι τραπεζικές δραστηριότητες που αναλαμβάνονται από μεγάλους τραπεζικούς ομίλους της ΕΕ σήμερα κυμαίνονται από λιανικές και εμπορικές τραπεζικές δραστηριότητες (RCB) έως χονδρικές και επενδυτικές τραπεζικές δραστηριότητες (WIB). Παραδείγματα δραστηριοτήτων RCB περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, αποδοχή εγγυημένων καταθέσεων, δανεισμό σε νοικοκυριά και ΜΜΕ και παροχή υπηρεσιών συστήματος πληρωμών. Παραδείγματα δραστηριοτήτων WIB περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, δεσμευτική κάλυψη, ειδικές διαπραγματεύσεις, υπηρεσίες μεσιτείας και συναλλαγές για ίδιο λογαριασμό. Η έκθεση εξετάζει τρεις τυποποιημένες επιλογές για τον διαχωρισμό δραστηριοτήτων:

- (1) **«Περιορισμένη» οντότητα συναλλαγών και «ευρεία» οντότητα καταθέσεων:** Μια πρώτη ακραία περίπτωση είναι εκείνη κατά την οποία σχετικά λίγες μόνο δραστηριότητες συναλλαγών διαχωρίζονται από την ευρεία οντότητα καταθέσεων, δηλαδή οι τύποι συναλλαγών κατά τους οποίους οι οικονομικοί παράγοντες ασκούν κερδοσκοπία στις αγορές χρησιμοποιώντας τα κεφάλαια της τράπεζας και δάνεια με μοναδικό σκοπό το κέρδος και χωρίς να ασκούν καμία συναλλαγή για λογαριασμό των πελατών (πρόκειται για την περίπτωση της συναλλαγής για ίδιο λογαριασμό).
- (2) **«Μεσαίας έντασης» οντότητα συναλλαγών και «μεσαίας έντασης» οντότητα καταθέσεων:** Μια δεύτερη επιλογή είναι εκείνη κατά την οποία οι ειδικές διαπραγματεύσεις, τα σύνθετα παράγωγα και τα σύνθετα δομημένα προϊόντα προστίθενται στον παραπάνω κατάλογο δραστηριοτήτων· και
- (3) **«Ευρεία» οντότητα συναλλαγών και «περιορισμένη» οντότητα καταθέσεων:** Η επιλογή αυτή προβλέπει τον διαχωρισμό όλων των χονδρικών και επενδυτικών τραπεζικών δραστηριοτήτων.

Ένταση

Κατά τον προσδιορισμό της έντασης του διαχωρισμού, ένα σημείο αφετηρίας είναι η εξέταση τριών ευρειών μορφών: i) λογιστικός διαχωρισμός ii) λειτουργικός διαχωρισμός μέσω της σύστασης θυγατρικών και iii) ιδιοκτησιακός διαχωρισμός ή απαγόρευση ορισμένων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων. Αυτές οι μορφές διαχωρισμού εμφανίζουν διαφορετικό βαθμό αυστηρότητας και παρεμβατικότητας στην επιχειρηματική δομή των τραπεζών.

Ο λογιστικός διαχωρισμός (υποχρέωση των τραπεζών να δημοσιεύουν περισσότερες πληροφορίες για τις επιχειρηματικές τους δραστηριότητες) είναι μάλλον απίθανο να επιτύχει τους στόχους που περιγράφονται παραπάνω και συνεπώς έχει απορριφθεί. Ο λειτουργικός διαχωρισμός μέσω της σύστασης θυγατρικών θα απαιτούσε από τους τραπεζικούς ομίλους να διαχωρίσουν τις δραστηριότητες διαφόρων επιχειρηματικών ομάδων σε χωριστές θυγατρικές (νομικές οντότητες), ωστόσο θα μπορούσαν να εξακολουθήσουν να παρέχουν στους πελάτες

τους ποικίλες τραπεζικές υπηρεσίες («δομημένες καθολικές τραπεζικές υπηρεσίες»). Η έκθεση εξετάζει δύο διαφορετικές επιλογές σύστασης θυγατρικών, βάσει ενός συνόλου διαφόρων νομικών και οικονομικών κανόνων καθώς και κανόνων εταιρικής διακυβέρνησης για τις θυγατρικές (περιορισμένη και αυστηρότερη σύσταση θυγατρικών). Ο ιδιοκτησιακός διαχωρισμός θα απαιτούσε την παροχή ορισμένων επιχειρηματικών δραστηριοτήτων από εταιρείες που δεν συνδέονται με τον τραπεζικό όμιλο. Πιο συγκεκριμένα, οι τρεις επιλογές που εξετάζονται στην έκθεση είναι οι εξής:

- (1) **Σύσταση θυγατρικών με περιορισμένους ενδοομιλικούς δεσμούς σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες:** όσον αφορά το νομικό διαχωρισμό, αυτή η επιλογή θα απαιτούσε τη σύσταση χωριστής νομικής οντότητας. Όσον αφορά τον οικονομικό διαχωρισμό, αυτός θα περιοριζόταν στις οικονομικές απαιτήσεις και τις απαιτήσεις εταιρικής διακυβέρνησης που προκύπτουν επί του παρόντος από αυτόν το βαθμό νομικού διαχωρισμού.
- (2) **Σύσταση θυγατρικών με επιβολή αυστηρότερων περιορισμών στους ενδοομιλικούς δεσμούς:** προκειμένου να αντιμετωπίσουν πιο αποτελεσματικά τις ενδοομιλικές ενισχύσεις χρηματοδότησης, αυτή η επιλογή θα απαιτούσε έναν σημαντικότερο βαθμό σύστασης θυγατρικών υπό νομικούς και οικονομικούς όρους, ή/και όρους εταιρικής διακυβέρνησης (όπως είναι οι κανόνες όσον αφορά τους κανόνες ιδιοκτησίας και τα ενδοομιλικά όρια έκθεσης)· ή
- (3) **Ιδιοκτησιακός διαχωρισμός:** στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, οι τραπεζικοί όμιλοι δεν θα μπορούσαν να συμμετέχουν σε ορισμένες δραστηριότητες. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να εκχωρήσουν ή να εκκαθαρίσουν αυτού του είδους τις δραστηριότητες τις οποίες ασκούν επί του παρόντος.

Επιλογές μεταρρύθμισης

Βάσει των ανωτέρω, ο συνδυασμός του διαφορετικού εύρους δραστηριοτήτων αγορών συναλλαγών και κεφαλαίων που πρέπει να διαχωριστούν και η ένταση του διαχωρισμού παράγει εννέα τυποποιημένες επιλογές μεταρρύθμισης, όπως απεικονίζονται στα επιμέρους κελιά του πίνακα 1. Στο μέτρο του δυνατού και μόνο για λόγους παρουσίασης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής έχουν χαρτογραφήσει τις διάφορες προτάσεις διαρθρωτικής μεταρρύθμισης ή/και νομοθετικές πρωτοβουλίες στον πίνακα.

Πίνακας 1: Επισκόπηση επιλογών

Δραστηριότητες\ένταση	Λειτουργικός διαχωρισμός 1 (SUB) <i>Τρέχουσες απαιτήσεις</i>	Λειτουργικός διαχωρισμός 2 (SUB+) <i>Αυστηρότερες απαιτήσεις</i>	Ιδιοκτησιακός διαχωρισμός <i>Ιδιοκτησιακός διαχωρισμός</i>
Περιορισμένη οντότητα συναλλαγών/ ευρεία οντότητα καταθέσεων <i>Π.χ. Συναλλαγή για ίδιο λογαριασμό + ανοίγματα προς HF (PT)</i>	Επιλογή Α	Επιλογή Β [≈ γραμμή βάσης FR, DE]	Επιλογή Γ [≈ US Volcker]
Μεσαίας έντασης οντότητα συναλλαγών/ Μεσαίας έντασης οντότητα καταθέσεων/ <i>Π.χ. PT + ειδικές διαπραγματεύσεις (MM)</i>	Επιλογή Δ	Επιλογή Ε [≈ HLEG· ≈ FR, DE εφόσον ενεργοποιηθεί ευρύτερος διαχωρισμός]	Επιλογή ΣΤ
Ευρεία οντότητα συναλλαγών/ περιορισμένη οντότητα συναλλαγών <i>Π.χ. όλες οι επενδυτικές τραπεζικές δραστηριότητες</i>	Επιλογή Ζ	Επιλογή Η [≈ US BHC; ≈ UK]	Επιλογή Θ [≈ Glass-Steagall· ≈ UK με ηλεκτροδότηση της περίφραξης]

Ζητήματα εφαρμογής

Η αξιολόγηση επιπτώσεων συγκρίνει τα οφέλη και το κόστος για την κοινωνία των επιλογών που περιγράφονται στον πίνακα 1 τόσο μεταξύ τους όσο και έναντι του σεναρίου «καμία αλλαγής πολιτικής». Επιπλέον, η αξιολόγηση επιπτώσεων αξιολογεί επίσης τρία ζητήματα εφαρμογής που είναι κοινά σε όλες τις επιλογές:

- **Θεσμικό πεδίο εφαρμογής:** μια πρωτοβουλία διαρθρωτικής μεταρρύθμισης θα πρέπει κατ' αρχήν να στοχεύει μόνο τις τράπεζες τύπου TBTF και να εφαρμόζεται αντιστοίχως μόνο σε ένα μικρό υποσύνολο των περισσότερων από 8.000 τραπεζών που έχουν συσταθεί στην ΕΕ. Ως εκ τούτου, η μεταρρύθμιση δεν επηρεάζει μικρές συνεταιριστικές και αποταμιευτικές τράπεζες που διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο στην εξυπηρέτηση των χρηματοπιστωτικών αναγκών τοπικών κοινοτήτων και μικρών επιχειρήσεων. Η έκθεση αξιολογεί διάφορες προσεγγίσεις προκειμένου να καθορίσει όρια που απαιτούνται για την επιλογή διαφόρων τραπεζών. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα όρια αυτά θα πρέπει να βασίζονται σε έναν συνδυασμό συντελεστή συστημικού κινδύνου και μιας μεθοδολογίας που βασίζεται στη λογιστική. Πέραν όλων των ευρωπαϊκών τραπεζών συστημικής σημασίας, η διαρθρωτική μεταρρύθμιση θα εφαρμοστεί σε τράπεζες με συναλλαγματικές δραστηριότητες που υπερβαίνουν ένα απόλυτο όριο 70 δις ευρώ και ένα σχετικό όριο 10% επί του συνόλου του ενεργητικού. Οι μικρές τράπεζες με ενεργητικό κάτω των 30 δις ευρώ εξαιρούνται κατ' αρχήν. Σε πρακτικό επίπεδο και βάσει ιστορικών δεδομένων, η Επιτροπή εκτιμά ότι αυτό μπορεί να οδηγήσει σε διαρθρωτικό διαχωρισμό 29 από τις μεγαλύτερες και πιο περίπλοκες ευρωπαϊκές τράπεζες.
- **Ο ρόλος των εποπτικών αρχών:** ένα επιμέρους ζήτημα είναι ο ρόλος των εποπτικών αρχών κατά την επανεξέταση του πεδίου εφαρμογής των ιδρυμάτων,

καθώς και των δραστηριοτήτων που υπόκεινται σε ενδεχόμενο διαχωρισμό. Όσον αφορά το θεσμικό πεδίο εφαρμογής, ενδεχομένως τα όρια να μην καλύπτουν πάντα απόλυτα τα σωστά ιδρύματα. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να υπάρχουν κάποια περιθώρια εκτίμησης από τις εποπτικές αρχές κατά την αξιολόγηση του θεσμικού πεδίου εφαρμογής του διαχωρισμού που προκύπτει από την εφαρμογή των προαναφερθέντων ορίων, ώστε να διασφαλιστεί η κάλυψη των σωστών τραπεζών. Ομοίως, θα πρέπει να υπάρχουν περιθώρια εκτίμησης από τις εποπτικές αρχές κατά τον προσδιορισμό του φάσματος των δραστηριοτήτων που πρόκειται να διαχωριστούν εφόσον αυτό δικαιολογείται από ιδιαίτερες περιστάσεις. Ωστόσο, η εκτίμηση των εποπτικών αρχών πρέπει να οριοθετείται στενά και να περιορίζεται μόνο για πολιτικούς, πρακτικούς και νομικούς λόγους. Ειδάλλως, μπορεί να προκύψουν αντιφατικά αποτελέσματα στο πλαίσιο της εσωτερικής αγοράς. Η έκθεση περιγράφει μια σειρά αρχών που διέπουν τη διαδικασία εποπτείας που προβλέπεται στο πλαίσιο αμφότερον των επιλογών προκειμένου να διασφαλιστεί ότι δεν οδηγεί σε στρεβλώσεις της εσωτερικής αγοράς, και

- **Χρονοδιάγραμμα εφαρμογής:** Όσο επωφελής και αν είναι ο διαρθρωτικός διαχωρισμός για την κοινωνία, θα επιφέρει ιδιωτικό κόστος. Επιπλέον, η μεταφορά υφιστάμενων στοιχείων ενεργητικού και παθητικού σε δυνητικά νέες χωριστές νομικές οντότητες απαιτεί χρόνο. Τέλος, η ΕΕ θέσπισε ή πρόκειται να θεσπίσει σύντομα διάφορες πρωτοβουλίες σε σχετικούς τομείς, συμπεριλαμβανομένων της συμφωνίας της Βασιλείας III, της οδηγίας για την ανάκαμψη και την εξυγίανση τραπεζών και του Ενιαίου Εποπτικού Μηχανισμού, τα οποία θα τεθούν πλήρως σε ισχύ το 2018 ή το 2019. Η έκθεση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι θα πρέπει να προβλέπεται μια παρόμοια μεταβατική περίοδος για την εφαρμογή μιας μελλοντικής πρωτοβουλίας διαρθρωτικής μεταρρύθμισης.

6. ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΡΙΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΛΟΓΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗΣ

Το κεφάλαιο 5 της έκθεσης αξιολογεί και συγκρίνει με ποιοτικούς όρους τις διάφορες επιλογές μεταρρύθμισης που προσδιορίζονται ανωτέρω. Για τη σύγκριση των επιλογών εφαρμόζονται δύο κριτήρια. Το πρώτο κριτήριο (αποτελεσματικότητα) μετρά το βαθμό στον οποίο καλύπτονται οι συγκεκριμένοι στόχοι μεταρρύθμισης, π.χ. διευκόλυνση της δυνατότητας εξυγίανσης. Το δεύτερο κριτήριο (απόδοση) αξιολογεί το κόστος που επωμίζεται η κοινωνία κατά την εφαρμογή των αντίστοιχων επιλογών μεταρρύθμισης (κυρίως απολεσθείσες οικονομίες κλίμακας και φάσματος). Ένα τρίτο κριτήριο (συνοχή) μετρά το βαθμό στον οποίο μια επιλογή μεταρρύθμισης συνάδει με τους συνολικούς στόχους πολιτικής της Επιτροπής εν γένει και συμπληρωματικά προς την υφιστάμενη θεματολογία μεταρρυθμίσεων. Δεδομένου ότι όλες οι επιλογές συνάδουν σε γενικές γραμμές με τους εν λόγω στόχους, το κριτήριο αυτό δεν χρησιμοποιείται περαιτέρω για την αξιολόγηση των επιλογών.

Αξιολόγηση των επιλογών μεταρρύθμισης βάσει της σύστασης θυγατρικών σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες

Οι επιλογές Α, Δ και Ζ θα επέφεραν έναν βαθμό διαχωρισμού της οντότητας συναλλαγών, ωστόσο υπάρχει κίνδυνος να αποδειχθούν αναποτελεσματικές ως προς την επίτευξη των επιμέρους στόχων της διευκόλυνσης της δυνατότητας εξυγίανσης και παρακολούθησης, της μείωσης του ηθικού κινδύνου, των συγκρούσεων συμφερόντων και της εσφαλμένης κατανομής κεφαλαίων και πόρων, και της βελτίωσης του ανταγωνισμού, και συνεπώς απορρίπτονται. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι η σύσταση θυγατρικών από μόνη της δεν

αποκόπτει αποτελεσματικά τους οικονομικούς και επιχειρησιακούς δεσμούς μεταξύ θυγατρικών συναλλαγών και καταθέσεων.

Αξιολόγηση των επιλογών μεταρρύθμισης βάσει της σύστασης θυγατρικών σύμφωνα με αυστηρότερους κανόνες

Οι επιλογές που βασίζονται στη σύσταση θυγατρικών σύμφωνα με αυστηρότερους κανόνες (B, E και H) συνιστούν επιλογές μεταρρύθμισης που ακολουθούν σήμερα τα κράτη μέλη της ΕΕ ή που συστήνονται από την ομάδα εμπειρογνομόνων υψηλού επιπέδου. Οι επιλογές αυτές θα απέκοπταν αποτελεσματικά τους οικονομικούς και επιχειρησιακούς δεσμούς μεταξύ θυγατρικών συναλλαγών και καταθέσεων. Θα επέτρεπαν στους τραπεζικούς ομίλους να εξακολουθήσουν να ασκούν ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων, μολονότι ορισμένες δραστηριότητες θα έπρεπε να μεταφερθούν σε χωριστές νομικές οντότητες στο πλαίσιο του ομίλου (δομημένες καθολικές τραπεζικές υπηρεσίες). Μεταξύ των τριών επιλογών, η έκθεση διαπιστώνει ότι η εφαρμογή της επιλογής μεταρρύθμισης E αποτελεί την καλύτερη λύση στο πλαίσιο της ΕΕ και θα επιφέρει σημαντική βελτίωση σε σχέση με την εναλλακτική επιλογή καμίας αλλαγής πολιτικής. Η επιλογή E επιφέρει σημαντικότερα οφέλη σε σχέση με την επιλογή μεταρρύθμισης B λόγω του πιο περιορισμένου φάσματος δραστηριοτήτων της επιλογής B. Η επιλογή E προτιμάται επίσης σε σχέση με την επιλογή μεταρρύθμισης H, καθώς οι πρόσθετες δραστηριότητες είναι μάλλον απίθανο να επιφέρουν σημαντικά μεγαλύτερα οφέλη ενώ θα επέφεραν περαιτέρω επιβαρύνσεις.

Αξιολόγηση των επιλογών μεταρρύθμισης βάσει του ιδιοκτησιακού διαχωρισμού

Οι επιλογές Γ, ΣΤ και Θ θα μπορούσαν να αποδειχθούν ως οι πλέον αποτελεσματικές όσον αφορά την επίτευξη των επιμέρους στόχων. Ωστόσο, συνιστούν επίσης το σύνολο των επιλογών που ενδέχεται να επιφέρουν το υψηλότερο κόστος για την κοινωνία όσον αφορά τις απολεσθείσες οικονομίες φάσματος. Η έκθεση καταλήγει στο συμπέρασμα ότι τα κοινωνικά οφέλη που σχετίζονται με την επιλογή Γ υπερέχουν του κοινωνικού κόστους, καθώς η επιλογή Γ αντιμετωπίζει τους κινδύνους, την περιπλοκότητα και τη διασύνδεση που σχετίζονται με τις συναλλαγές για ίδιο λογαριασμό (μια δραστηριότητα συναλλαγής που παρουσιάζει εγγενείς κινδύνους και είναι η πιο επιρρεπής σε συγκρούσεις συμφερόντων) χωρίς να επιφέρει σημαντικό κόστος για την κοινωνία (δεδομένου ότι δεν συμβάλλει στη χρηματοδότηση της οικονομίας). Ένα σημαντικό θετικό ισοζύγιο μεταξύ κόστους και οφέλους είναι πιο δύσκολο να υποστηριχθεί για τις επιλογές ΣΤ και Θ. Σε αυτό το στάδιο οικονομικής γνώσης και αποδεικτικών στοιχείων και δεδομένου του σχετικά υψηλού βαθμού αβεβαιότητας, κρίνεται σκόπιμη η επιφυλακτική αντιμετώπιση του φάσματος δραστηριοτήτων που καλύπτει τον ιδιοκτησιακό διαχωρισμό δραστηριοτήτων (συγκριτικά με τις συναλλαγές για ίδιο λογαριασμό). Ως εκ τούτου, η έκθεση διαπιστώνει ότι μόνο η επιλογή Γ παρέχει ένα καλό καθαρό ισοζύγιο μεταξύ κοινωνικού οφέλους και κοινωνικού κόστους και θεωρεί ότι πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω.

Σύγκριση των προτιμώμενων εναλλακτικών επιλογών

Ως εκ τούτου, η έκθεση διατηρεί τις επιλογές Γ και E για περαιτέρω σύγκριση όσον αφορά τα οφέλη και το κόστος για την κοινωνία. Όσον αφορά τα οφέλη, η έκθεση διαπιστώνει ότι η επιλογή Γ είναι λιγότερο αποτελεσματική από την επιλογή E, λόγω του πιο περιορισμένου φάσματος δραστηριοτήτων της. Ταυτόχρονα, η επιλογή E ενδέχεται να δημιουργήσει υψηλότερο κόστος για την κοινωνία λόγω του ευρύτερου φάσματος δραστηριοτήτων της, το οποίο θα επηρεάσει περισσότερο τις απολεσθείσες οικονομίες φάσματος. Ωστόσο, λόγω του σημαντικά ευρύτερου φάσματος δραστηριοτήτων της, η επιλογή E επιφέρει σημαντικότερα κοινωνικά οφέλη συγκριτικά με την επιλογή Γ και συνεπώς μπορεί να θεωρηθεί πιο αποτελεσματική, με περιορισμένο πρόσθετο κόστος αποτελεσματικότητας.

Ακόμα και υπό αυτές τις συνθήκες, η έκθεση διαπιστώνει ότι ενδέχεται να υπάρχουν τρόποι αύξησης της περιορισμένης αποτελεσματικότητας της επιλογής Γ σε επίπεδα παρόμοια με εκείνα της επιλογής Ε. Η επιλογή Γ θα μπορούσε, για παράδειγμα, να συμπληρωθεί με μια εκ των υστέρων (αν και εντός πλαισίου) διαδικασία για τον διαχωρισμό πρόσθετων δραστηριοτήτων, ιδίως τις ειδικές διαπραγματεύσεις, τα σύνθετα παράγωγα και τα σύνθετα δομημένα προϊόντα («επιλογή Γ+»). Παρομοίως, υπάρχουν τρόποι μείωσης του δυνητικού κόστους απόδοσης που σχετίζεται με την επιλογή Ε, εφόσον το εν λόγω κόστος θεωρηθεί υπερβολικό (π.χ. μέσω της εξαιρέσης από την απαίτηση διαχωρισμού ορισμένων δραστηριοτήτων όταν οι υφιστάμενες αγορές είναι ιδιαίτερες περιορισμένες ή/και μη ρευστοποιήσιμες μέσω μιας εποπτικής διαδικασίας πλαισίου («επιλογή Ε-»)).

Ως εκ τούτου, υπάρχουν και άλλοι τρόποι πέραν των ανωτέρω που επιτρέπουν σε μεγάλο βαθμό τη συγκρισιμότητα των επιλογών. Ωστόσο, πρέπει να ληφθούν υπόψη εκτιμήσεις εντονότερου πολιτικού χαρακτήρα, όπως είναι η συμπληρωματικότητα με άλλους στόχους πολιτικής, το χρονοδιάγραμμα της μεταρρύθμισης, δυσκολίες ως προς την εφαρμογή, εκτιμώμενες απόψεις και η θέση των συννομοθετών, κ.λπ. πριν την επιλογή μίας εκ των αποδεκτών και αιτιολογημένων επιλογών. Ως εκ τούτου, η παρούσα έκθεση δεν ξεχωρίζει καμία από τις επιλογές.

Ζητήματα που σχετίζονται με την εφαρμογή

Οι επιλογές περιλαμβάνουν επιχειρησιακές προκλήσεις. Όσον αφορά την επιλογή Γ+, η βασική πρόκληση ως προς την εφαρμογή πηγάζει από τη δυσκολία προσδιορισμού και διαχωρισμού των συναλλαγών για ίδιο λογαριασμό από τις ειδικές διαπραγματεύσεις. Αυτό το στοιχείο καθιστά δαπανηρή τη συμμόρφωση και εποπτεία της εφαρμογής, ιδίως όσον αφορά την επιλογή Γ, η οποία προβλέπει πλήρη εκποίηση. Όσον αφορά την επιλογή Ε-, η βασική πρόκληση πηγάζει από τη διοίκηση και την παρακολούθηση εγγενώς αδιαφανών ενδοομιλικών δεσμών νομικής, οικονομικής, διοικητικής και επιχειρησιακής φύσης.

Στήριξη της ποιοτικής εκτίμησης

Ορισμένα σημαντικά στοιχεία του σχεδίου της αξιολόγησης επιπτώσεων υπόκεινται σε εκτενή ποσοτική μοντελοποίηση ή ανάλυση. Πρώτον, οι εργασίες ποσοτικοποίησης εκτιμούν το επίπεδο των έμμεσων επιδοτήσεων. Έχει αποδειχθεί ότι οι έμμεσες επιδοτήσεις είναι σημαντικές και εξαρτώνται από το μέγεθος της τράπεζας, το επίπεδο διασύνδεσης με άλλες τράπεζες, το επίπεδο μόχλευσης της τράπεζας, καθώς και με τη διαβάθμιση του κράτους στο οποίο έχει την έδρα της η τράπεζα. Δεύτερον, οι εργασίες για τον υπολογισμό των ορίων χρησιμοποιήθηκαν για τον προσδιορισμό σχετικών ευρωπαϊκών τραπεζικών ομίλων. Τρίτον, η ανάλυση των σχετικών οικονομικών κινήτρων για επενδύσεις έναντι των εμπορικών τραπεζικών δραστηριοτήτων δείχνει ότι προσφέρονται κανονιστικά κίνητρα στις τράπεζες προκειμένου να αναλάβουν δραστηριότητες συναλλαγών αντί δραστηριότητες καταθέσεων.

Προκειμένου να στηρίξουν την ποιοτική αξιολόγηση των επιλογών μεταρρύθμισης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής επιχείρησαν να ποσοτικοποιήσουν, στο μέτρο του δυνατού, ορισμένα από τα χαρακτηριστικά κόστους και οφέλους που θα μπορούσαν να προκύψουν από τον διαρθρωτικό διαχωρισμό. Ωστόσο, δεδομένης της εγγενούς περιπλοκότητας και της ειδικής φύσης του τραπεζικού συστήματος και δεδομένου του δυναμικού χαρακτήρα αρκετών χαρακτηριστικών κόστους και οφέλους, δεν υφίσταται ποσοτικό μοντέλο το οποίο να μπορεί να εκτιμήσει πλήρως τα κοινωνικά οφέλη και το κόστος των προτάσεων διαρθρωτικής μεταρρύθμισης. Αυτή η κατάσταση επιβαρύνεται ακόμα περισσότερο λόγω της έλλειψης στοιχείων. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής έχουν επιχειρήσει να αξιολογήσουν ορισμένα από τα χαρακτηριστικά κόστους (ιδιωτικό κόστος χρηματοδότησης των τραπεζών) και οφέλους. Παρά τους προαναφερθέντες περιορισμούς ως προς τη μεθοδολογία και τα δεδομένα, τα αποτελέσματα είναι συνεπή ως προς τα συμπεράσματα που προκύπτουν από την ποιοτική

ανάλυση, ήτοι ότι ο διαχωρισμός των δραστηριοτήτων συναλλαγών θα μπορούσε να επιφέρει οικονομικά οφέλη, όπως είναι η μείωση των συνολικών ζημιών που δημιουργήθηκαν από το τραπεζικό σύστημα.

Οι υπηρεσίες της Επιτροπής κάλεσαν επίσης τις τράπεζες της ΕΕ, στο πλαίσιο της διαβούλευσης με τα ενδιαφερόμενα μέρη, να εξετάσουν βάσει μοντέλων και να εκτιμήσουν τις επιπτώσεις τυποποιημένων σεναρίων διαρθρωτικής μεταρρύθμισης στον ισολογισμό, τον λογαριασμό κερδών και ζημιών και σε άλλες επιλεγμένες τραπεζικές μεταβλητές του ομίλου. Ανταποκρίθηκε ένας πολύ μικρός αριθμός τραπεζικών ομίλων. Επιπλέον, οι προσομοιωμένες επιπτώσεις διέφεραν σημαντικά μεταξύ των ερωτηθέντων και δεν διέθεταν εσωτερική συνέπεια.

Απόψεις των ενδιαφερομένων μερών και επιπτώσεις

Την άνοιξη του 2013, στο πλαίσιο της προετοιμασίας της έκθεσης, οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποίησαν δημόσια διαβούλευση. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής έλαβαν πάνω από 500 απαντήσεις, συμπεριλαμβανομένου ενός σημαντικού αριθμού απαντήσεων από ιδιώτες και ενώσεις καταναλωτών. Οι απαντήσεις της διαβούλευσης επισημαίνουν το χάσμα μεταξύ των απαντήσεων των τραπεζών, των καταναλωτών και των ιδιωτών. Η συντριπτική πλειονότητα των τραπεζών είναι αντίθετη προς τον διαρθρωτικό διαχωρισμό. Η πλειονότητα των καταναλωτών και των ιδιωτών είναι υπέρ του διαρθρωτικού διαχωρισμού. Αυτές οι αποκλίσεις αντικατοπτρίζονται στις απαντήσεις ως προς τον τύπο και την ένταση των διαρθρωτικών μέσων και τις δραστηριότητες που πρέπει να διαχωριστούν. Το φθινόπωρο του 2012 οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποίησαν επίσης δημόσια διαβούλευση σχετικά με την έκθεση της ομάδας εμπειρογνομόνων υψηλού επιπέδου.

7. ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ ΚΑΙ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ

Η παρακολούθηση θα πραγματοποιηθεί κατά την περίοδο σταδιακής εφαρμογής. Η εκ των υστέρων αξιολόγηση όλων των νέων νομοθετικών μέτρων αποτελεί προτεραιότητα για την Επιτροπή. Οι αξιολογήσεις προγραμματίζονται να πραγματοποιηθούν περίπου 4 έτη μετά την προθεσμία εφαρμογής. Μετά την έγκρισή της, η επικείμενη πρόταση θα υπόκειται επίσης σε πλήρη αξιολόγηση, προκειμένου να εκτιμηθεί, μεταξύ άλλων, ο βαθμός αποδοτικότητας και αποτελεσματικότητάς της όσον αφορά την επίτευξη των στόχων που παρουσιάζονται στην παρούσα έκθεση και να αποφασιστεί εάν απαιτούνται νέα μέτρα ή τροποποιήσεις.

Όσον αφορά τις πηγές πληροφόρησης, κατά την αξιολόγηση μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα στοιχεία που παρέχονται από τις εθνικές κεντρικές τράπεζες, τις εθνικές ρυθμιστικές αρχές, ευρωπαϊκούς φορείς, όπως η ΕΚΤ, η ΕΑΤ και η ΕΣΣΚ και διεθνείς οργανισμούς όπως η ΤΔΔ, ο ΟΟΣΑ, το ΔΝΤ και το ΣΧΣ. Σχετικά στοιχεία μπορούν επίσης να συλλεχθούν από αντίστοιχους συμμετέχοντες ή μεσάζοντες στην αγορά. Σχετικοί δείκτες για την αξιολόγηση της πρότασης θα μπορούσαν να περιλαμβάνουν, επί παραδείγματι, τον αριθμό και το σύνολο των στοιχείων ενεργητικού των τραπεζών που υπόκεινται σε απαιτήσεις διαρθρωτικού διαχωρισμού· μέτρα για τη δραστηριότητα συναλλαγών και δανεισμού· και εκτιμήσεις έμμεσων δημόσιων επιδοτήσεων και μείωση των τεχνητών πλεονεκτημάτων του κόστους χρηματοδότησης.